

Σπουδή στο ανθρώπινο σώμα

I. Κολιαράκης, Ιατρός

Ηρεμία. Οι αγκώνες μου στο τραπέζι, τα αντιβράχιά μου ορθά, οι άκρες χείρες βαστούν την κεφαλή μου, καλύπτουν το πρόσωπό μου, ζαρώνουν το μέτωπό μου. Ένα κύμα στον αέρα, το τύμπανο πάλλεται, κινεί τρία οστάρια, ερεθίζει το λαβύρινθο. Ο γνώριμος μονότονος ήχος... οι δείκτες του ρολογιού. Ο αντίλαλος του αδιάστακτου χρόνου. Μα δε φοβίζεται τον Μινώταυρο, δε μου φανερώνει το μίτο της Αριάδνης.

Παίρνω λίγο χρόνο να συνειδητοποιήσω τι μου συμβαίνει. Εντός του κρανίου μου, τυλιγμένος στα μηνιγγικά του πέπλα, κείται ο εγκέφαλός μου στην αιώνια λήθη του. Κι εγώ, μαριονέτα του εξαρτώμενος από πλήθος καλωδίων που νεύουν διαρκώς. Δε γνωρίζω αν τον ελέγχω εγώ ή με ελέγχει εκείνος. Μπορεί και τα δύο. Μπορεί και τίποτα. Τα εγκεφαλικά μου ημισφαίρια σπινθηρίζουν γεφυρωμένα από το μεσολόβιο. Ό,τι αισθάνομαι, μαθαίνω, αντιλαμβάνομαι και σκέπτομαι είναι εκεί, μαζί με όλους τους δαίμονες και αγγέλους μου. Στη βάση τους ο θάλαμος, ο μέγας τελώνης των σκέψεών μου. Πλησίον του ο υποθάλαμος, δαμαστής των αρχέγονων ενστίκτων και αισθήσεων μου· πονώ, πεινώ, διψώ, ζεσταίνομαι, θέλω... Κάτωθεν του η υπόφυση, η υπιέας του κρανίου μου, κουρασμένη στάζοντας τον ορμονικό της ιδρώτα.

Έπειτα το στέλεχος, κεκλιμένο επί του κρανιακού βόθρου απλώνοντας τα δώδεκα συζυγή πλοκάμια του, νευρωνική αναπαράσταση μιας μικρής γοργόνας, τραγουδά τους ήχους του εγκεφάλου μου και αφουγκράζεται την ηχώ του σώματος. Κεφαλή του ο μεσεγκέφαλος των οπτικοακουστικών ερεθισμάτων, σώμα του η γέφυρα μουδιασμένη από τον ύπνο, και ουρά του ο προμήκης ο μέγας βηματοδότης των σπλάγγων μου.

Όλο μου το σώμα δονείται... Στο κέντρο του ένας θολωτός μυσ δια-φράττει τα αγγεία της τροφής από τα όργανα του πνεύματος. Στην επιφάνειά του νιώθω τη μυϊκή αντλία που κραδαίνει αεικίνητη παρά τα τραύματά της, γεμάτη εμβρυολογικές ουλές, να μαζεύει φτωχό αίμα από κοίλες φλέβες και μέσω κόλπων, κοιλιών και βαλβίδων να το εμπλουτίζει προωθώντας το παλμικά σε μεγάλες αρτηρίες. Η αυτοκράτειρα με τον αγγειακό στέφανο που δίνει μόνο για να πάρει σε έναν ανελέητα φαύλο κύκλο αίματος, τον κύκλο της ζωής. Μα είναι καταδικασμένη να προδώσει τον εαυτό της... το τέλειο κράμα Καίσαρος και Βρούτου.

Κατεβάζω τα χέρια από το πρόσωπό μου. Χαλάρωση των σφιγκτήρων των βλεφάρων. Κοιτάζω τον τοίχο απέναντί μου με το ρολόι. Αναρωτιέμαι... κάτι ψάχνω... Πιάνω το ποτήρι με τα δάκτυλά μου. Είναι ακόμη παγωμένο. Κάμψη του αγκώνα. Φέρνω το ποτήρι στα χείλη μου. Το υγρό πλημμυρίζει τη στοματική μου κοιλότητα. Η γλώσσα μου γεύεται μηχανικά καθώς πληθώρα αδένων εκκρίνουν σίελο. Μία αστραπιαία κίνηση. Κατάποση προς το φάρυγγα και τον οισοφάγο. Το αέναο κύμα της περίστασης προωθεί την τροφή στον πεπτικό σωλήνα. Ένα έντονο άλγος στο επιγάστριο διακόπτει απότομα τις σκέψεις μου. Καταραμένος στόμαχος... πάλι ξέχασα να πάρω το χάπι. Εντός του κύτους της κοιλιάς συσπάται ο ινομυώδης όφισ του λεπτού και παχέος εντέρου, συνοδευόμενος από ποικίλους αδένες, ήπαρ, χοληδόχο κύστη, πάγκρεας και σπλήνα που εκκρίνουν τους χυμούς τους. Ανάμεσά τους οι νεφροί, τα κόσκινα του αίματος μου, με τα μικρά τροπικά τους νέφη να βρέχουν ούρο. Στην ιερή κοιλότητα της πυέλου μου τα πέρατα της πέψης και της απέκκρισης, η εστία της γονιμότητας, περιβαλλόμενα από σφιγκτήρες για να μου θυμίζουν την έννοια της εγκράτειας. Τα πάντα σοφά διατεταγμένα με διαφανείς χιτώνες να περιτείνονται περίξ αυτών χαρίζοντας απλόχερα τα μέσα για την επιβίωσή τους, χωρίς διακρίσεις ή εξαιρέσεις. Μια σπλαγγική ουτοπία.

Ερωτήματα κατέκλεισαν το νου μου. Χαμήλωσα το βλέμμα στο τραπέζι. Μπροστά μου υπήρχε ένα

περίτεχνο σχέδιο μιας ανθρώπινης φιγούρας σε γεωμετρικό πλαίσιο. Έμεινα να το περιεργάζομαι σαν άγαλμα που κοιτά στο κενό. Ψάχνω μια απάντηση...

Ξαφνικά μια σπίθα στον εγκεφαλικό φλοιό. Θέλω να σηκωθώ. Διέγερση στο νωτιαίο μυελό. Ο ορθωτήρας μυς του κορμού ισιώνει τη σπονδυλική μου στήλη. Μηριαίοι και γλουτιαίοι μύες συσπώνται. Στέκομαι όρθιος. Μηριαίοι, γαστροκνήμιοι, κνημιαίοι μύες συσπώνται. Βαδίζω. Πάτημα πτέρνας... πάτημα πέλματος... μέση στάση... κίνηση εμπρός... επιτάχυνση... μέση αιώρηση... επιβράδυνση. Ξανά και ξανά. Νιώθω το διαμοιρασμό του βάρους μου, την τάση των συνδέσμων ανάμεσα στα οστά μου.

Βγαίνω στον κήπο. Μπροστά μου μια απέραντη πεδιάδα. Σταμάτησα. Για ένα λεπτό πάγωσα. Δείλιασα... Μια εντονότερη σπίθα. Πέταξα στο έδαφος όλα μου τα ενδύματα. Ένωσα τα κάτω άκρα μεταξύ τους με τα γόνατά μου εμπρός και τους άκρους πόδες ευθειασμένους. Ο κορμός μου ορθός. Υπτιασμός των αντιβραχίων με τις παλάμες μου εμπρός. Διάνοιξη των μυκτήρων, σύσπαση του διαφράγματος, βαθειά εισπνοή. Αέρας εισέρχεται στη ρίνα και το λάρυγγα γεμίζοντας τους πνεύμονές μου διαμέσου ινοχόνδρινων σωλήνων. Νιώθω τις σφαγίτιδες να φουσκώνουν, το σφυγμό στις καρωτίδες. Σήκωσα ελαφρώς την κεφαλή προς τον ουρανό. Οι ακτίνες του ηλίου φωτίζουν την ίριδα και αιχμαλωτίζονται στο αμφίβληστρο του οφθαλμού μου. Ερεθισμός του οπτικού νεύρου και φλοιού. Σπίθα στον ιππόκαμπο και την αμυγδαλή. Θυμάμαι... αισθάνομαι... Οι μιμικοί μύες σκηνοθετούν ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη μου. Δάκρυα τρεμοπαίζουν στους κανθούς.

Τώρα κατάλαβα...

Τώρα πλέον δε φοβάμαι...

Δεν ψάχνω πια την τελειότητα.

Είμαι άνθρωπος.